

DE **STER.**

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

De Heere zal Zion troosten, Hij zal troosten al hare woeste plaatsen, en Hij zal hare woestijn maken als Eden, en hare wildernis als den hof des Heeren; vreugde en blijdschap zal daarin gevonden worden, dankzegging en eene stem des gezangs. Luistert naar Mij, mijn volk! en mijne lieden, neigt naar Mij het oor! want eene wet zal van Mij uitgaan, en Ik zal mijn recht doen rusten tot een licht der volken.

JESAJA 51 : 3, 4.

No. 9.

1 Mei 1905.

10de Jaargang.

HET IDEALE TEHUIS.

Door President JOSEPH F. SMITH, in de *Impr. Era.*

Meer en meer komt men tot het besef, dat, wil men slagen in het opleiden van kinderen, het tehuis, waarin zij hunne allereerste indrukken zullen ontvangen, ideaal moet zijn. Hunne opvoeding in praktischen godsdienst en in de beginselen van het evangelie mag niet meer aan het toeval overgelaten worden, evenmin als hunne ontwikkeling in spraakkunst en wiskunde, zoo wij hen daarin bedreven zouden willen hebben. Noch moet het geheel en al overgelaten worden aan onze openbare instellingen — de scholen en de behulpzels en de priesterschapsorganisatiën der Kerk — het doet er niet toe hoe voortreffelijk deze mogen zijn. Het tehuis, hetwelk de allergewichtigste factor is in zedenkundige opleiding, moet zijn behoorlijken last in dezen arbeid dragen, om resultaten te verzekeren die de maatschappij tot voordeel zullen strekken, en terzelfdertijd aan het opkomende geslacht die nalatenschap van volledige discipline waarborgen, waarop zij aanspraak hebben.

Het is derhalve aanmoedigend en prijzenswaardig, dat men kan opmerken dat Kerkwerkers trachten de oogen der ouders te openen voor het gewicht van huiselijke invloeden bij het opleiden hunner kinderen. Het is in harmonie met de geboden van den Heere aan de Heiligen der Laatste Dagen, waarin zij onderricht worden hunnen kinderen te leeren geloof in Jezus Christus, den Zoon van den levenden God, den doop, de gave des Heiligen Geestes, te bidden en oprecht voor den Heere te wandelen.

Onlangs had ik het genoegen een conventie van Zondagschool-

werkers bij te wonen, en te luisteren naar de toespraken van een aantal sprekers, die welsprekend ouders en kinderen zoodanige praktijken op het hart drukten, als hunnen voortgang naar het ideale tehuis bevorderen zouden. Veel werd er gezegd over het ideale tehuis. De opmerkingen brachten mij aan het peinzen, en ik vroeg mijzelf af: Wat is een ideaal tehuis? Want weinig van alles wat daar gezegd werd kon tot een antwoord op die vraag strekken. Het werd mij duidelijk, dat het gevoelen — ideaal tehuis — zeer rekbaar is. Het was niet klaar, wat met de uitdrukking bedoeld werd; ten minste, er bestaat een verscheidenheid van meeningen over het onderwerp, oordeelende zoowel naar de gemaakte opmerkingen, als naar de huiselijke haarden die wij om ons heen kunnen zien. Deze meeningen kunnen bijna zooveel van aard verschillen als menschen.

Laat mij mijne bedoeling ophelderen. Hier is één ideaal: een zeer groote woning, met biljardzaal, balzaal en allerlei moderne geriefelikheden voor vermaak en plezier. De man draagt kostbare kleding, naar de nieuwste mode; zijn vrouw, gekleed in zijde en satijn, vertroetelt een schoothondje; die drie vormen het gezin. Hun tehuis is kinderloos — louter een gezellige vereenigingsplaats; en toch is het voor hen ideaal, want hun leven wordt doorgebracht in weelderig vermaak en gezellig genot.

Maar hier is een ander: Deze menschen beschouwen rijkdom noodzakelijk voor huiselijk geluk. Rijkdom drijft bij hen bovenaan en zonder rijkdom kon er geen ideaal thuis zijn. Maar zij gaan een stap verder wat het gezin betreft, en gaan voorbij het schoothondje tot een of twee kinderen. Dat is de grootste last dien zij willen dragen. Behalve hunne koestering aan deze telgen, wordt hun tijd hoofdzakelijk gewijd aan gezellig genot. Zij gaan eveneens een stap verder en gelooven in zekere vormen van godsdienst, een trek, die geheel en al vreemd is aan de eerste klasse die nòch de behoefte aan toewijding gevoelen, nòch gelooven in de kracht van iets anders dan goud.

Dan kunnen wij nog een derde klasse met *hun* ideaal beschouwen: Deze gaan nog wat verder dan de tweede en gelooven in meer kinderen, maar de vreugde en verantwoordelijkheid van hunne opleiding wordt overgedragen aan bakkers, kindermeisjes en andere aangenomen hulp. De man en de vrouw jagen naar allerlei wereldsch plezier — een weelderig en gemakkelijk leven, afstand doende van de verantwoordelikheden ervan, en zijne geestelijke noodzakelikheden als van weinig of geen gewicht op zijde schuivende. Zoodanig is *hun* ideaal tehuis.

De rijke klassen verlatende, komen wij tot de meer bescheiden tehuizen, maar toch met even groot verschil wat idealen betreft. Mannen en vrouwen zoeken hunne idealen op onderscheidene wijzen. Een ieder jaagt naar iets: het vermeederen van de landerijen der boerderij; het toevoegen van nog vijftig dieren aan de kudde; het

bouwen van een huis; het omheinen van een boerderij; het verkrijgen van een woning in een voorstad, met het maandelijksch spaarduitje; het hebben van een net, proper, goed gemeubileerd woonhuis. Hierbij kon men nog duizend andere idealen voegen, welke allemaal noodig kunnen zijn, wel is waar, maar die toch nauwelijks onder de noodzakelijkheden van het ideale tehuis kunnen gerangschikt worden. Deze klassen hebben doorgaans groote gezinnen, maar nauwelijks kan met waarheid gezegd worden dat de kinderen een deel van hun ideaal vormen. Zij worden dikwijls aan zichzelf overgelaten, om hun eigen gezelschap te zoeken: hunne opleiding, terwijl die niet aan gehuurde hulp overgedragen wordt, wordt grootendeels aan het toeval overgelaten; hunne sympathieën en antipathieën (de dingen waarvoor zij voorliefde of waarin zij tegenzin hebben) worden zelden bestudeerd; het vormen van hunne smaak en gewoonten wordt aan hun eigene willekeur overgelaten; hunne godsdienstopvoeding — vader en moeder zijn blij dat zij die aan onderwijzers en inrichtingen kunnen opdragen. Het ideale tehuis van deze lieden sluit vele goede dingen in zich, maar daaronder treft men zelden aan de geestelijke, de noodzakelijke, opleiding van de kinderen, door de ouders zelf volbracht.

Verder peinzende, dacht ik, wat is dan toch een ideaal tehuis — een model-tehuis, zoodanig dat alle Heiligen der Laatste Dagen er naar zouden moeten streven het te bouwen; zoodanig dat een jonge man, die pas zijn intrede doet in het leven, zou moeten wenschen het voor zichzelf op te richten? En het antwoord kwam tot mij: Het is een tehuis waarin alle wereldsche overwegingen ondergeschikt zijn. Een tehuis waarin de vader zich geheel wijdt aan het gezin waarmede God hem gezegend heeft, hetwelk hij van het grootste belang acht; en waarin de leden van het gezin, wederkeerig, hem in hunne harten laten wonen. Een tehuis waarin vertrouwen, eenheid, liefde, heilige toewijding, tusschen vader en moeder, en kinderen en ouders heerscht. Een huiselijke haard waaraan moeder alle genoegen scheidt in hare kinderen, geholpen door den vader — allen redelijk, rein, Godvreezend zijnde. Gelijk de boom gekend wordt aan zijn vruchten, evenzoo wordt het tehuis beoordeeld naar de kinderen. In het ideale tehuis brengen goede ouders liefhebbende, bedachtzame kinderen groot, loyaal tot den dood aan vader en moeder en hun tehuis! In die woning is de godsdienstige geest, want beiden, ouders en kinderen, hebben geloof in God en hunne praktijken zijn conform aan dat geloof; de leden zijn vrij van de ondeugden en het bederf van de wereld, zijn rein van zeden, oprechte harten hebbende, die verre boven alle verzoeking verheven zijn, hoog staande als ware mannen en vrouwen. Vrede, orde en tevredenheid regeren in de harten van de huisgenooten, laat ze rijk of arm wezen in stoffelijke dingen. Daar hoort men geen ijdele uitdrukkingen van spijt; geen uitdrukkingen van ontevredenheid tegen

vader, van de jongens en meisjes, waarin zij klagen: „Als wij dit of dat maar hadden, of gelijk dit of dat gezin waren, of als Dinges doen konden!” — klachten die menig vader een wankelenden gang, suffe oogen, rustelooze nachten en niet te beschrijven zorgen veroorzaakt hebben. Aldaar is de liefderijke opmerkzaamheid voor moeder en vader, die de knapen en meisjes doet werken met een wil en een vast voornemen om eenige van de lasten te dragen, waaronder de ouders zoo vele jaren gebogen waren. Daar is de kus voor moeder, de liefkozing voor vader, de gedachte dat zij hun eigen hoop en eerezucht, hun kracht, zelfs het leven-zelf opgeofferd hebben voor hunne kinderen — daar is erkentelijkheid als vergelding voor alles wat hun gegeven is!

In het ideale tehuis verkwijnt de ziel niet, noch wordt daar de groei en de toeneming van de fijnste gevoelens verlamd, wegens de ruwe en zinnelijke geneugten. Het hoofddoel is niet stoffelijke rijkdom op te hoopen, die doorgaans verder en verder afvoeren van het ware, het ideale, het geestelijke leven; maar het is eerder het vergaderen van zielerijkdom, bewustheid van edel streven, een uitvloeisel van liefde en hulpvaardigheid.

Geen kostbare schilderijen, geweven behangsels, onschatbare snuisterijen, verschillende versiersels, kostbare meubelen, velden, kudden, huizen en landerijen vormen een ideaal tehuis, evenmin de gezellige genoegens en het gemak waarnaar velen met zulk een taai geduld zoeken; maar eerder zieleschoonheid, beschaafde, liefhebbende, geloovige, trouwe geesten; handen die helpen en harten die sympathiseeren, liefde die zichzelf niet zoekt, gedachten en handelingen die ons bezielen tot het doen van edeler daden — deze liggen ten grondslag aan het ideale tehuis.

DE DOOD DOOR SIGAAR OF PIJP.

(Uit de *Hollandsche Revue*.)

Even vreemd als men jaren geleden dengene heeft aangekeken, die toen de aandacht kwam vragen voor de beschouwing van het alcoholvraagstuk, niet minder vreemd, verwacht de heer Lod. van Mierop in het „*Vrede-tijdschrift*” van Februari, zal men het hem misschien thans doen, nu hij met niet minder ernst en nadruk de aandacht komt vragen voor het nikotine-vraagstuk.

Wanneer hij deze beide vraagstukken zoo in verband met elkander noemt, dan zal het dadelijk duidelijk zijn, dat deze beschouwing over het nikotine-vraagstuk aan eenzelfde oorzaak haar ontstaan te danken heeft als die, welke nu in onzen tegenwoordigen tijd niet vreemd meer klinkt, over het alcohol-vraagstuk.

Het gaat z.i. namelijk niet om het gebruik van een genotsmiddel, hetwelk door enkelen wat overmatig gebruikt, een storende werking

uitoefent op het gestel en wellicht ook schadelijke gevolgen met zich mee sleept en bij bijzondere buitensporigheden in het gebruik zelfs wel aanleiding kan worden tot een doodelijken afloop, neen, we hebben z. i. hier te doen met het gebruik van een *vergif*, waarvan de kleinste hoeveelheid die ervan in 't dagelijksch leven gebruikt wordt, zijn nadeeligen invloed doet gelden op het geheele menschelijk samenstel, fysiek en moreel.

En nog zou dit alles volgens hem niet zoo erg wezen, ware het niet dat het gebruik van dit genotsmiddel tot een algemeen verbreide gewoonte was geworden. Hij kan dan ook met niet minder recht spreken van een heerschende *rookgewoonte* als dat men er aan gewend geraakt is te spreken van een bestaande *drinkgewoonte*.

Juist waar de zaken er nu zoo voorstaan, dat we thans achter ons hebben eenige voorgeslachten, die over het algemeen wat de mannelijke sekte betreft, stelselmatig, als gedweeë slaven dier rookgewoonte (en, ter historische volledigheid, ook gedeeltelijk der snuif- en pruimgewoonte), het nikotine-vergift in zich hebben opgenomen, aanschouwen we thans, meent hij, als vrucht daarvan een geluk-verstrend nikotinisme.

Voor wie het bewijs daarvan nog niet duidelijk genoeg naar voren moge springen, verwijst hij naar een in 1902 verschenen Fransche studie over de tabak en de middelen om het „tabagisme” te bestrijden, van de hand van Jules Denis. *)

We hebben hier niet een reeks ziektegevallen van menschen, die zich schromelijk te buiten gingen aan dit bepaalde vergift, zooals men zich kan voorstellen dat er personen zijn die op dergelijke wijze het slachtoffer geworden zijn van een hartstochtelijk antypirine-gebruik of van welk ander vergift ook, neen, hier bij de nikotine nemen we, gelooft hij, evenals bij de alcohol een geheel ander verschijnsel waar: dit verschijnsel, dat door die *rookgewoonte* en door die *drinkgewoonte* de geheele maatschappij als zoodanig genikotiniseerd en gealkoholiseerd is.

En zoudt ge niet meenen, zoo vraagt de heer van Mierop dan, dat ook de nikotine een plaats innam onder die „andere vergiften”, toen Prof. Winkler eenige jaren geleden zich over de uitgebreidheid der degeneratie uitlatend, daarvan zeide: „Ja, deze is helaas ontzaglijk en neemt hand over hand op onrustbarende, maar niet onverklaarbare wijze toe. Wij staan op de schouders van voorgeslachten, die ons, met de beschaving, ook doodende vergiften brachten. Alcohol, opium en wellicht nog *andere* vergiften droegen het hunne bij tot vergiftiging der kiemen en bevorderden de ontaarding van het nageslacht”.

Opdat gij evenmin als ik er meer aan twijfelen kunt of de nikotine moest wel het eerst aan de beurt komen als

*) „Le Tabac. Son histoire, sa production et sa consommation, son rôle au point de vue économique, son influence sur la santé physique, intellectuelle et morale de l'enfant et de l'adulte, par Jules Denis. 1902 Genève, Librairie Stapelmohr.

behoorende onder die door Prof. Winkler aangeduide „andere vergiften”, wil ik u even de inhoud mededeelen van een persoonlijk gesprek tusschen twee andere Amsterdamsche hoogleeraren. Eenige jaren geleden was het, dat Prof. Stokvis naar aanleiding van de z. i. wat overdreven propaganda, die in een zekere kring gemaakt werd tegen de alcohol, zich tegen Prof. Van Rees uitliet, dat „hij meende, dat de nikotine nog meer ten kwade uitrichtte dan de alcohol”.

Maar vergeten wij ondertusschen niet, wat Prof. Winkler betoogde, n.l. dat de degeneratie, de ontarding van het menschelijk geslacht ontzaglijk is en op onrustbarende wijze toeneemt.

En wij weten allen, wat dat beteekent: toename van menschen-ongeluk.

Al wat zulks bevordert noem ik met Van Deyssel onzedelijk.

Zoo ook is rooken beslist onzedelijk te noemen. Want men kan niet rooken zonder mee te doen aan de veroorzaking en bevordering van menschen-ongeluk; men kan niet rooken zonder medeplichtig te zijn aan de gezondheids-vernieling van zichzelf en van anderen, bovenal van hen die werkzaam zijn in de tabaks-industrie; men kan niet rooken zonder medeplichtig te zijn aan de zedelijkheids-kneuzing van zichzelf en aan de geluksverstoring van anderen, bovenal van hen, die bij het bedrijf der tabaksbewerking betrokken zijn.

De heer Van Mierop vermeldt dan eenige feiten betreffende de schadelijkheid in overwegende mate van de tabakindustrie.

Dr. Kostral, geneesheer aan de „Royal Factory of Tobacco” te Iglan, deed in 1871 aan het Geneeskundig Genootschap te Weenen eenige statistische mededeelingen met betrekking tot de arbeiders in die staats-inrichtingen. Er waren daar 1942 arbeiders, van 13 tot 56 jaar. In die inrichtingen namen ze alleen lui aan als ze 't naar alle waarschijnlijkheid een twintig jaar uithielden. De werkplaatsen waren goed ingericht en er werd zeer op luchtverversching gelet; maar gedurende hun 10 werkuren waren de arbeiders toch blootgesteld aan een atmosfeer die bezwangerd was met de geur van tabak en de damp van nikotine. Men heeft bevonden, dat dit juist bijzonder schadelijk is voor jonge arbeiders, die er nieuw bijkomen of die na een ongesteldheid weer aan 't opknappen zijn. Zoo was ook het meerendeel der sterfgevallen onder de jongens en meisjes in de eerste maand toe te schrijven aan narkotische vergiftiging. Van 100 jongens, van 12 tot 19 jaar, nieuw bij dit bedrijf komend, werden 72 in de eerste 6 maanden ziek.

Op 506 geboortegevallen, die in 3 jaren plaats hadden, vond Dr. Kostral 11 doodgeboren kinderen; 110 stierven in de eerste 3 maanden, 160 in de eerste 6 maanden en 181 in het eerste levensjaar. Zeer opmerkelijk was het, dat de meerderheid van deze sterfgevallen viel tusschen de twee en vier maanden, d.w.z. in den tijd, dat de moeders weer begonnen te werken en hun kinderen zoogden met melk van nikotine doortrokken.

Bovenstaande mededeeling van Dr. Kostral vertaalde de heer Van Mierop uit een geschriftje van Charles Drysdale, dat een menigte uitspraken van doktoren bevat over de ziekte-toestanden, die door tabaksgebruik worden veroorzaakt.

Hij voegt hieraan toe 't een en ander uit later tijd, en wel gelicht uit het opstel over de tabaksindustrie in „Het Vergeten Hoofdstuk. *)

De schrijver begint met te vermelden, dat de heer V. Winkler Prins, arts te Rotterdam, in 1897 een artikel geschreven heeft over de tabaksarbeiders, waarin hij tevens zijn ervaringen meedeelt, opgedaan als dokter van een groot ziekenfonds.

Aan dit artikel schijnt hij veel voor z'n opstel ontleend te hebben. Het volgende o. a.:

„Longtering, tuberculose vraagt dan ook in dit vak een groot aantal slachtoffers. Het sterftecijfer bedroeg in Baden van 1887 tot 1893 voor het geheele groothertogdom 0.28 pCt., maar voor de tabaksarbeiders bedroeg het aldaar pl.m. 2 pCt., *dus meer dan zeven maal hooger . . .*

„Onder de maag- en zenuwziekten is het voornamelijk de nikotine, die haar vergiftigende werking uitoefent. Hoofdpijnen, duizeligheid, flauwten, plotselinge bleekheid als gevolg van hersenanaemie †) komen dikwijls voor. De nikotine is bij de zware, slechte soorten in 6-8 pCt., bij de lichte, goede soorten in 2-4 pCt. aanwezig.

„Onder de ziekten van het bloed zijn het vooral de bleekzucht en de bloedarmoede die in aanmerking komen.

De stoornissen in de menstruatie, die bij jonge tabaksarbeidsters zoo dikwijls voorkomen, moeten in verband staan met de inademing der tabaksstof. Uit nauwkeurige onderzoeken te Nancy, waar men een staatsfabriek heeft, grootendeels bezet door vrouwen, is gebleken dat van 84 kinderen uit sigarenmaaksters geboren, in de eerste twee jaren 31 stierven of 37 pCt., een cijfer meer dan het dubbel van de sterfgevallen onder de kinderen beneden de twee jaren van de arbeidende klasse te Nancy, waar zij 17 pCt. bedroegen.

„Onder de sigarenmakers komen weinig oude menschen voor. Zeer velen sterven reeds tusschen 15 en 25 jaar.”

Waarvoor rookt men?

Voor genot.

Prof. Ribbing heeft eens gezegd: „Niemand heeft het recht zich genot te verschaffen, als hij daardoor anderen verdriet en smart veroorzaakt”.

*) „Blanke Slaven. Supplement op het historisch gedenkboek „Eene halve eeuw”. Amsterdam, S. L. van Looy, 1898.

†) Bloedarmoede in de hersenen.

Ik dacht zoo na, aldus eindigt de heer van Mierop dan, of nog niet heel wat erger dan verdriet of smart is: verwoesting van gezondheid, ondermijning van gestel, een vergiftigend bedrijf voor tal van personen, geluks-belemmering . . .

Weten de rookers wel het verband tusschen hun rooken en die ellende, tusschen hun „genot” en dat lijden.

EEN LES, DIE SPITS ONS LEERDE.

Ik geloof niet, dat er ooit een slimmer hond bestond als onze Spits. Wij dachten er allen zoo over, en zouden boos zijn geweest op een ieder, die hieromtrent met ons van meening verschilde. Onze vader was gewoon den hond een menigte kunstjes te leeren, en wij allen, maar vooral de kinderen, genoten er van dit gade te slaan.

Eens, aan het ontbijt, legde vader een stukje vleesch op den vloer dicht bij Spits en zeide: „Neen!” en de goede hond wist, dat hij er nu niet aan raken mocht, hoewel hij watertandde om toe te happen!

George, die den hond aandachtig gadegeslagen had gedurende de les, zeide: Vader, is het niet grappig? Spits kijkt niet naar het stukje vleesch; ik geloof, dat hij niet durft. Hij houdt zijn oog strak op u gevestigd.”

„Dat is zoo, mijn jongen!” antwoordde vader, „Spits weet, dat als hij naar het vleesch kijkt, de verleiding te sterk voor hem is, en daarom vindt hij het veiliger, mij aan te zien.”

Een vriend, die met ons ontbeet, keek George vriendelijk aan en zeide: „Spits heeft ons allen, oud en jong, deze les geleerd: wend uw oog van de verleiding af, en houd het gelaat uws Meesters in het oog, dan zult gij niet voor de verzoeking bezwijken”.

Inderdaad, dat is het geheim. Wij hebben allen onze verleidingen, van den een of anderen aard, en de eenige kans om er tegen bestand te blijven is, dat wij onzen blik op Jezus gevestigd houden, en nooit luisteren naar den Booze, die steeds onze oogen zoekt af te wenden van onzen Meester en Heer.

Geïllustr: Volksbl: v. Ned.

AANGEKOMEN.

Ouderlingen Lester N. Lambert, Archie W. Chamberlain en Abraham H. Cannon, allen uit Salt Lake City, Utah. Ouderling Lambert is in de Luiksche, Ouderling Chamberlain in de Rotterdamsche, en Ouderling Cannon in de Groninger Conferentie geplaatst.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

PAASCH-KLANKEN.

„Triomf! de Heer is opgestaan,
Wij kunnen vroolijk grafwaarts gaan,
Zijn liefde zal ons wekken;
Hij, d' eersteling in Zijnen stand,
Kan ons ten zeekren onderpand
Van ons verrijzen strekken:
Triomf! triomf! wat hier bezwijk',
Eens zullen wij, aan Hem gelijk,
Verklaard, onsterflijk wezen,
Ja opstaan, opstaan zal ons stof;
Zingt, stervelingen! Jezus lof!
Zijn naam blijft onvolprezen.”

Zóó hebben, een week geleden, velen gezongen. De gansche Christenheid heeft tijdens de Paaschdagen de opstanding des Heeren gevierd. Welk gewicht de gemiddelde Christelijke geloovige ook aan deze groote gebeurtenis moge hechten, voor de Heiligen der Laatste Dagen is zij vol van de grootste beteekenis.

De leer der opstanding! Daarop is de teederste menschelijke hoop, de heiligste menschelijke verwachting gebouwd. En die leer grondt zich op de verrijzenis van Christus uit de dooden. „Indien er geen opstanding der dooden is”, zegt de Heidenapostel, „zoo is ook Christus niet opgewekt; en indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof.” Dit is waarheid, besliste waarheid. Indien het verslag dat de Schiften ons geven van den gekruisigden en verreezen Messias niet waar is, zoo is alle geloof ijdel, alle hoop is vervlogen, en wij worden als ontredde vaartuigen doelloos voortgestuwd op de zee der eeuwigheid, en zoo zijn wij de ellendigste van alle kreaturen.

Maar ons geloof is niet ijdel en onze hoop is niet op zandgrond gebouwd. In ons hart geeft de Geest Gods getuigenis dat de leeringen des Evangelies over de verrijzenis waar zijn, en dat de Schriften die van Christus spreken, vertrouwbare getuigen van Hem zijn. Laat de wereld schimpen, laat de hedendaagsche godsdienstleeraars trachten de werkelijkheid van de opstanding van Christus weg te redeneeren, toch weten de Heiligen der Laatste Dagen met zekerheid dat die herrijzenis waar is, en zij geven getuigenis ervan aan de gansche wereld.

Heel de ontluikende natuur herinnert ons aan de verrijzenis. Men merkt dagelijksche vorderingen in hare schoonheid. „De winter”, zegt

Salomo, „is voorbij, de plasregen is over, hij is overgegaan; de bloemen worden gezien in het land, de zangtijd genaakt, en de stem der tortelduif wordt gehoord in ons land.” Om met een anderen dichter te spreken:

„Zie, hoe alle ding ontluikt:
Wat zijn wezen had verloren,
Puilt nu weder de aarde uit
En wordt op een nieuw geboren,

Daar het mede scheen gedaan,
Ziet men weder leven krijgen,
Jeugdig uit de aarde stijgen
En in volle loovers staan”.

Het hart des menschen krijgt lust, moed en werkzaamheid van de eerste zoete dagen. De verkleumde oudjes treden naar buiten, om de koesterende zonstralen op te vangen. Ze vergeten de levenszathed en wenschen nog wat te leven. Verzwakten vinden leniging van hunne bezwaarnissen en ontvangen nieuwe krachten. Wat is de bloeiende natuur bekoorlijk voor opmerkzame beschouwers! Bekoorlijk in zich zelve niet alleen, maar ook als rijk in beloften. De vooruitziende verbeelding heeft dubbel genot, want zij ziet reeds alles in volle pracht.

Nog verder in de verbeelding starende, ziet ons geestelijk oog de aarde met al de zichtbare werken van Gods handen vernieuwd. Eenmaal zal er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn. De stof, waarvan deze aarde gemaakt is, zal niet vernietigd worden, maar een anderen vorm krijgen, evenals het menschenlijke lichaam, dat nedergelegd is, levend gemaakt en opgewekt zal worden tot een nieuw, onsterfelijk lichaam. Gelijk Paulus zegt: „Alzoo zal ook de opstanding der dooden zijn. Het lichaam wordt gezaaid in verderfelikhed, het wordt opgewekt in onverderfelikhed; het wordt gezaaid in oneer, het wordt opgewekt in heerlijkheid; het wordt gezaaid in zwakheid, het wordt opgewekt in kracht. Een natuurlijk lichaam wordt er gezaaid, een geestelijk lichaam wordt er opgewekt. Er is een natuurlijk lichaam, en er is een geestelijk lichaam.” Toch zal dit geestelijke lichaam een lichaam van stof zijn, evenals dat van Christus stoffelijk was. Wij verwachten den Zaligmaker terug gelijkerwijs Hij naar den hemel is heengevaren; wij verwachten den Heere Jezus Christus terug, „die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat hetzelfde gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor hij ook alle dingen zichzelf kan onderwerpen”. „De mensch is geest”, heeft de Heere gezegd tot den Profeet Joseph. „De elementen zijn eeuwig, en geest en element, onafscheidelijk saamverbonden, ontvangen eene volheid van vreugde.” En eveneens: „De geest en het lichaam zijn de ziel des menschen. En de opstanding uit de dooden is de verlossing van de ziel.”

Heerlijke Paschen! Wij hebben u met blijdschap gevierd. Wij denken met vreugde aan u terug. Wij willen aan u blijven denken. Immer willen wij denken aan het heerlijke feit der verrijzenis van onzen Verlosser opdat het harte moed moge ontvangen in den strijd des levens. Want de opstanding des Heeren is een bron van geloof, van hoop, van liefde.

I. K.

DE EX-KEIZERIN EUGÉNIE IN EGYPTE.

Keizerin Eugénie, de weduwe van den derden Napoleon, heeft dezen winter een bezoek aan Egypte gebracht. Als grijze oude dame, door jaren en door leed gebogen, reist zij *incognito* (onder een aangenomen naam) en weinig medereizigers zullen haar hun aandacht schenken. Hoe was dat anders voor een 35-tal jaren, toen zij stralend in den glans harer schoonheid en van de macht van haar gemaal, ook naar Egypte ging, om de opening van het Suez-kanaal bij te wonen. Op 17 November van het jaar 1869 was de Fransche keizerin een middelpunt van belangstelling voor allen, die daar aan den oever van de Roo de Zee de plechtigheid bijwoonden en die een vorstelijk gezelschap vormden. De Oostenrijksche keizer en de toenmalige Pruisische kroonprins Friedrich Wilhelm brachten haar eerbeidig hulde, haar de schoone keizerin, die één jaar later uit Parijs zou vluchten. Hoe betrekkelijk nabij was reeds Sedan!

Op 't keizerlijk jacht *l' Aigle* was de reis een triomftocht geweest. De sultan (de regeerder van Turkije) was haar in Konstantinopel met een eigen schip tegemoet gevaren en had haar naar het Beylerpaleis gevoerd. Ismaël Pacha had in Egypte ter eere van haar bezoek aan het meer Timsa een wonderschoon paleisje voor haar laten bouwen, waar zij haar talrijke gasten-ontving.

Alleen op het gerucht, dat de keizerin misschien de piramiden zou wenschen te bezoeken, had de chedive (de gouverneur of onderkoning van Egypte) een weg laten aanleggen van twaalf kilometer, door duizende arme fellahs (Egyptische boeren) in zes weken voltooid.

De aankomst in Port Said werd met den donder van 't geschut begroet en door een onafzienbaar aantal vaartuigen werd het jacht gevolgd. In de balzaal van het paleis was bij de luisterrijkste feestelijkheid de schoone vorstin.

Zoo kort daarna de groote ramp, die de grootheid van het keizerrijk deed instorten!

Lodewijk Napoleon had het gevaarlijk werk ondernomen, een keizerrijk te stichten op Amerikaanschen grond. Wij zeggen gevaarlijk werk, want de Heere had in Zijn Woord, dat in de vorige eeuw te voorschijn is gekomen, het Boek van Mormon, uitdrukkelijk gezegd dat hij die aldaar een koning verwekken zou tegen Hem, omkomen zou.

Zie 2 Nephi 10 : 10—14. De derde Napoleon had een exemplaar van dit heilige boek in zijn bezit. Of hij het ooit gelezen heeft, is de vraag, maar zeker is het dat zijne poging om Maximiliaan, den aartshertog van Oostenrijk, keizer in Mexico te maken, het begin van zijn ondergang geweest is. De volgers van den aartshertog werden totaal verslagen. Hij werd zelf doodgeschoten. Maar de hand des Heeren zou nog zwaarder op den Franschen keizer rusten. In 1870—71 had de lichtvaardig begonnen oorlog met Duitschland plaats. Napoleon werd verslagen. De hoofdstad des lands werd ingenomen, een vernederende vrede afgedwongen. De keizer werd gevangen genomen. Frankrijk werd een republiek. Kortens tijd daarna stierf Napoleon als balling in Engeland. Hij had één zoon. Deze trad in Engelschen dienst en werd door de Zoeloes in Zuid-Afrika gedood. Het „hij zal omkomen” was vervuld, op verschrikkelijke wijze vervuld.

De eens zoo schoone Eugénie, de keizerin *la reine*, is de eenig overgeblevene van hare familie. Door jaren en door leed gebogen, wacht zij den tijd af dat de engel des doods zich over haar ontfermen zal, om alsdan vergaderd te worden tot hare dierbaren, wier namen uitgewischt zijn en wier geslacht opgehouden heeft, in vervulling van het profetische woord, dat zeer vast is.

I. K.

VRAGEN EN ANTWOORDEN.

Vraag: Op één der torens van den tempel te Salt Lake City bevindt zich de beeltenis van den engel Moroni. Is dit niet in tegenstrijd met Exodus 20 : 4? Hoe staat het in 't algemeen met het maken van gelijkenissen, portretten bijvoorbeeld?

Antwoord: Wij zullen beginnen met den bedoelden tekst over te nemen:

„Gij zult u geen gesneden beeld, noch eenige gelijkenis maken van hetgeen boven in den hemel is, noch van hetgeen onder op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is”.

Alleenstaande en op zichzelf beschouwd, zegt de tekst duidelijk dat het uitdrukkelijk door den Heere verboden is eenige gelijkenis te maken van hemelsche en aardse wezens of dingen. Maar dat dit niet de bedoeling des Heeren kan geweest zijn, blijkt duidelijk uit Exodus 25 : 18, waar Hij Mozes gebiedt:

„Gij zult ook twee cherubs van goud maken; van dicht goud zult gij ze maken, uit de beide einden des verzoendeksels”.

En uit Numeri 21 : 8, waar Hij tot Mozes zegt:

„Maak u eene vurige slang, en stel ze op eene steng; en het zal geschieden, dat al wie gebeten is, als hij haar aanziet, zoo zal hij leven”.

Het wil ons voorkomen dat de bedoeling des Heeren geweest is, dat men geen godsdienstige eer mocht bewijzen aan beelden of gelijkenissen. De eerstaangehaalde tekst wordt voorafgegaan door deze woorden: „Gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” en onmiddellijk gevolgd door: „Gij zult u voor die niet buigen, noch hen dienen,” zoodat het verbod om beeltenissen te maken, alleen maar een tusschenzin is, die ophelderen moet wat men onder andere goden te verstaan heeft. Men mag dus geen beeltenissen maken *om ze godsdienstige eer te bewijzen*. In Leviticus 26 : 1 wordt dit heel duidelijk gezegd:

„Gij zult ulieden geene afgoden maken, noch gesneden beeld, noch opgericht beeld zult gij u stellen, noch gebeelden steen in uw land zetten, OM U DAARVOOR TE BUIGEN: want Ik ben de Heere uw God!”

Voor de beeltenis van Moroni, den hemelbode, buigen de Heiligen der Laatste Dagen zich niet, en die gelijkenis is dus van niet meer beteekenis dan de cherubs van goud op het verzoendeksel der ark. En wanneer portretten in het algemeen niet gemaakt worden om ze godsdienstige eer te bewijzen, vinden wij in het vervaardigen er van niets dat tegen het geopenbaarde Woord des Heeren strijdt.

EEN WONDERLIJKE BRIEF.

EEN VERTELLING.

(Overgenomen.)

(Vervolg van bladzij 127.)

„En wat een aardig formaat van een briefje! Een couvert is er niet om, het is alleen maar heel dikwijls toegevouwen en in het midden gelakt,”

„Het zal natuurlijk van een kind zijn.”

„Ja, naar het opschrift te oordeelen moet het wel van een kind wezen.”

„Aan mijne lieve moeder in den Hemel.”

„Zoo kort als het is, klinkt het toch aandoenlijk, niet waar, mijnheer de Directeur?”

„Heb je kinderen, Vikars?”

„Het vijfde is op de komst,” antwoordde de brievenbesteller niet zonder trots.

„Het gezicht van den heer Pitton betrok. Hij wierp een schier nijldigen blik naar zijnen ondergeschikte. Die arme drommel, die nauwelijks 50 dollars in de maand verdiende, zou waarachtig al voor de vijfde maal vader worden, terwijl hij, die het zoo dubbel en dwars zou hebben kunnen bekostigen, geen kind had. Hoe ongelijk verdeeld was het toch alles hier op aarde! En eensklaps voelde hij weder, als in de eerste jaren van zijn huwelijk, zijne kinderloosheid als een schrijnende pijn.

„Is er nog iets van uwe dienst mijnheer?” vroeg de brievenbesteller, daar de heer Pitton, in zijne gedachten verzonken, bleef zwijgen.

Ontevreden op zichzelf, omdat hij zich dus uit het evenwicht had laten brengen door de eenvoudige mededeeling van Vikars, wenschende zoo spoedig mogelijk die dwaze, sentimenteele gedachten te verjagen, antwoordde de heer Pitton min of meer norsch:

„Neen, ik weet niets!” Toen, zich eensklaps bedenkend, riep hij den brievenbesteller terug.

„Zeg eens, Vikars! Wij moeten toch dien brief eens opendoen en lezen. De inhoud gaat jou net zoowel aan als mij; jij bent de ontdekker, ik ben de onderzoeker.”

De brievenbesteller lachte gestreeld bij de minzame woorden van zijnen chef en trad naar de schrijftafel.

„Je hebt dus vijf kinderen?”

„Neen, het vijfde moet nog komen, mijnheer de directeur.”

„Nu, dat blijft hetzelfde. Ik wil maar zeggen dat je bij ervaring weet wat het zegt vader te zijn.”

„O ja mijnheer, — Hebt u geen kinderen, mijnheer de directeur?”

„Neen man! Maar laten we daar nu maar niet over spreken, want daar roer je eene pijnlijke snaar aan.”

Behoedzaam deed hij daarop het briefje open en las den inhoud voor, aanvankelijk met vaste, maar later met trillende stem:

„Lieve, beste moedertje,

Sedert u naar den Hemel bent gegaan, is uw dochtertje heel erg verlaten en zou o zoo graag bij u zijn, Wel is juffrouw Clark goed voor mij, daar niet van, maar ze is toch lang niet zoo lief en vriendelijk als u. Zij heeft het zelf ook nogal hard. Verleden week is haar man gestorven. U hebt hem zeker wel ontmoet. En toen moesten wij verhuizen, en nu wonen wij heel armoedig, in eene leelijke, vuile straat. En Mizi, mijn konijntje, hebben we niet eens mee kunnen nemen. Moedertje, laat toch mijn brief aan onzen Lieven Heer zien en vraag of Hij mij toch alsjeblieft tot zich wil nemen. Want o, ik zou zoo graag bij u zijn! Het is immers zoo mooi daar boven in den Hemel? Zeker wel, want anders was u toch al lang terug gekomen. Ik heb zoo'n pijn aan mijn rechterhand, want verleden week heb ik zoo'n groote mand hout uit den winkel moeten wegbrengen. Toen u nog op aarde was, hoefde ik zoo iets nooit te doen. Verhoor toch mijn smeken, lieve moeder, en neem mij spoedig tot u!

„Wees duizendmaal omhelsd door uwe u innig liefhebbende dochter
Dora.”

„P.S. Als u mij antwoorden wilt, zoo is mijn adres Essexstraat No. 12. Zeg vooral aan den engel, die den brief brengt, dat hij goed op het nummer let. Nu omhels ik u nog honderdmaal.”

De brievenbesteller snikte luid toen de directeur met lezen gedaan had.

„Schrei toch zoo niet, Vikars! Wees toch verstandig! Tranen passen niet in de oogen van een man!” riep de heer Pitton op barschen

toon, meer om zichzelf groot te houden, want ook zijne oogen stonden vol tranen en zijne stem was heesch van aandoening.

„Maar u zelf dan, mijnheer de directeur?” waagde Vikars in het midden te brengen.

„Ik, ik schrei niet! En al was het zoo, dan is dat mijne zaak, die jou niets aangaat.”

Onthutst keek de man voor zich en zweeg.

„Nu, het is niks, Vikars!” suste de directeur. „Maar, om weer op onzen brief te komen: ik acht het noodig dat wij die kleine briefschrijfster leeren kennen. Ga jij eens naar de Essexstraat en breng de kleine Dora hier. Zeg haar dat er een brief voor haar is, die zij persoonlijk moet komen afhalen. Begrepen?”

„Best, mijnheer,” en Vikars verliet vlug het postkantoor.

Toen de heer Pitton alleen was, nam hij snel zijn werk weer op. Hij had zoowaar een half uur bij dat zaakje verloren — dat moest ingehaald worden. Want *time is money* is wel een Engelsch, maar eigenlijk een Amerikaansch spreekwoord. Hij nam de pen op, doopte ze in en begon te schrijven. Maar het wou niet vlotten: altijd en altijd weder dwaalden zijne gedachten af. Een gevoel van onrust, van zenuwachtige spanning had zich van hem meester gemaakt.

Hij had eene lieve, jonge vrouw, die hij aanbad, en die zijne liefde volkomen beantwoordde; hij had eene goed bezoldigde betrekking en een aardig vermogen — slechts één ding ontbrak aan zijn geluk: een kind om zijn huis op te vroolijken. En nu voerde het toeval hem een klein meisje, een verlaten weesje tegemoet! Wat zou hij doen? Hoe zou hij het aanleggen ?

Daar ging de matglazen deur van het kantoor open en een klein meisje in een grooten, bruinen doek gehuld trad over den drempel. Achter haar aan kwam Vikars.

„Daar is de kleine meid!” riep de brievenbesteller triomfantelijk.

Toen de heer Pitton het voorwerp van zijne overpeinzingen, eigenlijk het voorwerp van zijn vurig verlangen, daar zoo plotseling vóór zich zag, kon hij nauwelijks zijne vreugde beteugelen. Hij sprong van zijne stoel op, nam het kind in zijne armen en zette het midden op tafel.

Het armoedig maar zindelijk gekleede meisje keek verbaasd en verschrikt om zich heen; zij wist niet hoe zij het had en haar gezichtje geleek wel één groot vraagteken. Zij kon ongeveer tien jaar zijn en er sprak goedheid en zachtheid uit hare trekken, maar geen kinderlijke vroolijkheid.

(Wordt vervolgd.)

NIEUWS UIT OGDEN.

Men meldt ons uit Ogden, Utah, dat aldaar den 16den Maart j.l. door het bisdom van de 5de Wijk eene Hollandsche Vergadering georganiseerd is, met Ouderling Evert Neuteboom als President. Deze afdeeling alleen bevat meer dan 50 Hollandsche gezinnen, die er zich in verheugen, dat zij in hunne moedertaal Evangelische stichting kunnen ontvangen. Ogden schijnt eerlang een Hollandsche stad te zullen worden.

CONFERENTIE-AANKONDIGING.

Zondag 14 Mei zal te Amsterdam in de gewone zaal, De Wittenstraat 109/111 de Amsterdamsche Conferentie gehouden worden. De vergaderingen zullen aanvangen des morgens om 10 uur en des avonds om 6 uur. Allen worden vriendelijk uitgenoodigd deze bijeenkomsten te bezoeken.

Voor de zendelingen, die van plan zijn deze conferentie bij te wonen: Zaterdag 13 Mei wordt des morgens ten 10 ure in dezelfde zaal een raadsvergadering gehouden. Gelieve hiervan nota te nemen.

OVERLEDEN.

GOUDRIAAN. — Te Rotterdam, 27 Maart 1905, Dina Goudriaan—Lookman, geboren 12 Mei 1851 te Woerden (Zuid-Holland), gedoopt 31 Mei 1903, te Rotterdam, door Ouderling Herbert van Dam Jr., en 1 April 1903 bevestigd door Ouderling Bernard A. Denkers.

STEVEN. — Te Amsterdam, 24 April 1905, Johanna Steven—Haver-smidt, geboren 26 Augustus 1861 te Dokkum (Friesland), gedoopt 11 Juni 1896, te Amsterdam, door Ouderling Gerrit J. Kruitbosch, en bevestigd door Ouderling H. Koldewijn.

I N H O U D:

Het Ideale Tehuis	Blz. 129	Vragen en Antwoorden	Blz. 140
De dood door Sjaar of Pijp	" 132	Een wonderlijke Brief	" 141
Een les die Spits ons leerde	" 136	Nieuws uit Ogden	" 144
Aangekomen	" 136	Conferentie-Aankondiging	" 144
Paasch-Klanken	" 137	Overleden	" 144
De Ex-Keizerin Eugenie in Egypte	" 139		

Uitgave van WILLARD T. CANNON, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.